Tapınakçılar Siyonistler ve Masonlar – Birinci Kitap

Bölüm 22

Önceki Bölüm : İskoçyalı Tapınakçılar

Tapınakçıların Gizemi

Bir söylentiye göre; Tapınakçıların son büyük üstadı Jacques de Molay, 1314 yılının 18 Mart günü Paris'te, Sen Nehri'nin üzerindeki küçük bir adada kazığa bağlanmış olarak ateşte kızartılırken, kendisini izleyen Fransa Kralı 4. Philippe ile Papa 5. Clementhus'a seslenmiş. Onları da yanına gelip kendisiyle birlikte yanarak ölmeye çağırmış.

Jacques de Molay'ın idamından bir ay sonra, Papa 5. Clementhus dizanteri hastalığına yakalanıp, öldü.

Birkaç ay sonra, Fransa Kralı 4. Philippe de ateşli bir hastalığa kapıldı ve kurtarılamadı. Art arda kral olan üç oğlu ile bir torunu, çok genç yaşta öldüler. 1328 yılında Fransa'da krallık Valois hanedanına geçti.

Birbirini izleyen bu ölümleri Tapınak Şövalyelerinin gizemli ve doğaüstü güçlerine, Philippe'in geldiği Capetian hanedanının lânetlenmiş olmalarına bağlayanlar çıktı. Onlara göre, yapılan büyü tuttu, hak yerini buldu; Tapınak Şövalyeleri öçlerini almış oldu.

Kimileriyse buna karşı çıktı ve «Tapınak Şövalyelerinin öcü alınmadı. Bu iş henüz sona ermedi. Fransa Krallığı ve Papalık ortadan kalkmadıkça Tapınak Şövalyelerinin kanı yerde kalmış olacaktır.» diyerek, çeşitli eylemlerde bulundu. Tarihin gidişini etkilediler; kendi amaçları yönünde değiştirmek istediler. Beklenmedik, olağan dışı olayların doğmasına yol açtılar.

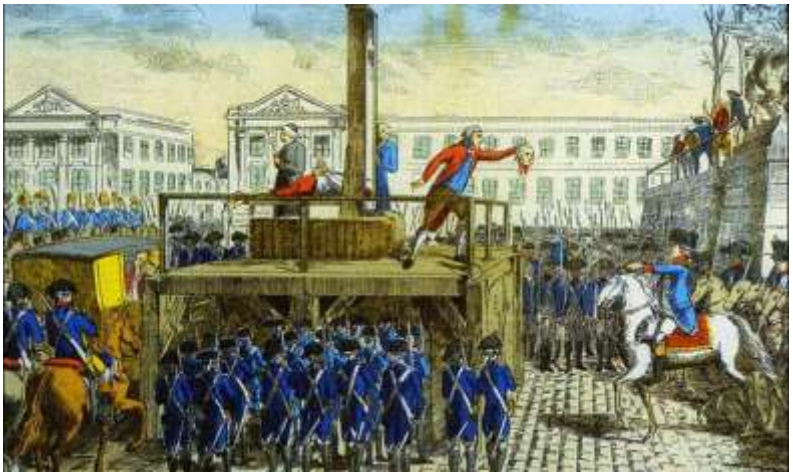
Sonraki Fransa kralları, bu söylentilere karşı Tapınakçılar ile herhangi bir alıp veremeyecekleri olmadığını, 4. Philippe'in yaptıklarından ötürü sorumluluk taşımadıklarını savundu. Aslında bu savunma çekindiklerini göstermez mi?... Buna karşın Tapınak Şövalyelerinden arta kalmış olanların Fransa krallarına karşı bir eylemde bulunduğu görülmedi. Eylemlerde bulunanlar olduysa da, onlar Tapınak Şövalyesi değildi.

* * *

Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın kapatılışının üstünden beş yüzyıla yakın zaman geçmişti.

1789 yılında patlayan Büyük Fransız Devrimi ile birlikte Fransa'da krallık ortadan kalkınca, bunu hemen Tapınakçıların varsayımsal öcüne bağlayanlar çıktı. Bundan sonra sıranın Papalığa geldiğini ileri sürdüler.

Nitekim Fransa Kralı 16. Louis idam edildiğinde, kimliği bilinmeyen biri giyotin sehpasının üzerine fırlamış, Kralın kesik başını eline alıp kaldırarak, «İşte şimdi öcün alındı Jacques de Molay!» diye bağırmıştı.

Bu olay, Büyük Fransız Devrimi'nin Tapınakçılar ile bağlantısı olduğunun bir göstergesi sayıldı. Günümüzde bile bu devrimi yüzyıllar boyunca varlığını gizlice sürdürmüş olan Tapınakçıların tezgâhlamış olduğuna inananlar var.

Öte yandan Tapınakçılar ile masonlar özdeşleştirilince, Büyük Fransız Devrimi Masonluğa da mal edildi. Zaten bu devrimde "Tapınakçıların öcü" diye bir şey söz konusu olmasa bile, masonların yaptığı ileri sürülmüştür.

Tüm bu savlara bakılıp, acaba 18. yüzyılın ikinci yarısında Fransa başta olmak üzere Batı Avrupa'da "Aydınlanma Çağı" olarak anılan dönem doğarken, bu akımın oluşumunda Tapınakçıların da paymın bulunduğu söylenebilir mi?

* * *

Tarihteki Tapınak Şövalyeleri gerçekten suçlu muydu, suçsuz mu?

Yöneltilmiş suçlamalardan bazısı mantıksız gibi görünse de, bunlardan bazısı -örneğin hiç olmazsa Katolik inancı bakımından sapkın oluşları, eşcinsel ilişkilerde bulundukları gibi- doğru mudur, yoksa uydurma mı?

Yüzyıllar boyunca bu konu "tabu" gibi tutulmuştur.

Bu bağlamda ayrıntılı araştırmalar yapmak isteyenler, güvenilebilir bilgi edinmekte çok zorlanmıştır. Çünkü **"güvenilebilir bilgi"** belgeye dayanır. Yeterince belge olmadığı için, bu konuda elde edilebilen bilgiler de pek sınırlı kalmıştır. Ta ki yakın geçmişimizde Vatikan, arşivlerini saygın araştırmacılara açıncaya kadar.

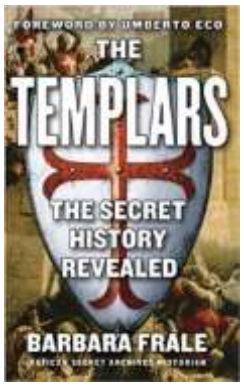
Bu arada Tapınakçılar hakkında çok şey söylenmiş, çok şey yazılmıştır. Fakat bunlar genellikle kulaktan dolma bilgilerin aktarılmasına dayalı iddialar üzerine kuruludur. İşin içine bağnazlıkla belli bir tutumu güden yorumlar da sokulmuş, bu katmalar birer tarihsel gerçek gibi gösterilmiştir.

Bu gibi konuların dışında olanların, bunları doğru sanması sağlanmıştır.

Tapınakçılar ile ilgili sorular, özellikle 20. yüzyılın ikinci yarısında ciddi ve çok sıkı çalışan araştırmacıların bulgularıyla yeniden canlanmıştır. Böyle birkaç araştırmacı yazar arasında, özellikle Michael Baigent, Richard Leigh ve Henry Lincoln adlı üç İngiliz araştırmacının kitapları, dünya çapında ilgi çekip beğeni toplamıştır.

Gerçeklere ışık tutmuş olan çağdaş araştırmacı yazarlar elbette sadece bu üç kişiyle sınırlı değildir. Ancak eğer birisi çıkar, bu üç araştırmacı yazarın yayımladığı kitapları iyice incelemeden bu konuda bir şey kaleme alacak olursa, ya ön yargılı davranmaktadır ya da hayli noksan bir iş yapmış olur.

Yeterinden çok sayıda kaynaktan yararlanılması da, bu konudaki bilgilerin tümünün derlenip toparlanarak eksiksiz bir bütün oluşturulduğunu göstermez. Çünkü Vatikan'ın arşivlerinin açılması sonraki bir tarihtedir. **Barbara Frale** adlı bir araştırmacı, 2002 yılından bu yana Vatikan'ın arşivlerinde bu konuyu inceliyor. Önceki yıllarda kendisiyle görüşen gazetecilere, çalışmalarının henüz sona ermediğini söylemiş. Birçok makale yazdı ama uzun süre bunları bir kitapta toplamadı. Bir röportajda, «Fransa Kralı 4. Philippe'in Tapınak Şövalyelerine yöneltmiş olduğu suçlamalar baştan sona uydurmacadır. Katolik Kilisesi'nin de bu işe âlet edildiği anlaşılıyor.» demişti. Konu ile bağlantılı bir kitabı 2011 yılında yayınlandı**: "The Templars: The Secret History Revealed"** *(Tapınakçılar: Gizli Tarih Açıklandı)*

14. yüzyıl başında Tapınakçılara yöneltilmiş suçlamalar, tarih boyunca sadece bu kurumu hedef almış değildir. Konu Hıristiyanlara göre "sapkınlık" olursa, bu bağlamda Tapınakçılar, diğer birçok toplumun arasında hafif kalır. Konu eşcinsel ilişkiler gibi kimilerince "genel ahlâka aykırı" olarak nitelenen bir durum ise, buna da salt erkek ya da salt kadınların bulunduğu kendi içine kapanık kurum ve ortamlarda öteden beri rastlanır.

Fakat tüm bunlar, Tapınak Şövalyelerinin kesinlikle suçsuz, her bakımdan masum olduğunu da göstermez.

Hastaneciler

Fransa'daki baskından yakasını sıyırabilmiş olan Tapınak Şövalyelerinden kimisi Akdeniz'e açılıp korsanlık etmeye başladı. Karada kalanlardan çoğu, şövalye niteliğini koruyarak rahatça katılabileceği bir başka örgüt bulmakta sıkıntı çekti. En şanslıları, İber Yarımadası ile İskoçya'da olanlardı.

Kimisi şövalyeliği terk etti. Adını değiştirdi; şimdi artık tarikat olmadığı için kendisine kalmış olan kılıcını ve diğer donanımlarını saklayıp, tümüyle sivil bir görünüme büründü. Ya bir yerde halkın arasına karıştı ya da bir dinsel tarikata katılarak izini yitirtti. Bunu kendine yediremeyenler ise, bulundukları yere göre ya Töton Şövalyelerine ya da Hastanecilere sığınıp, bundan sonraki yaşamlarını bu kurumlarda sürdürmeyi yeğledi.

Daha önce de değinilmiş olduğu üzere; Hastanecilerin tarikatı, Tapınak Şövalyelerinden daha önce ve biraz farklı bir tarzda kurulmuştu. Çalışmaları hastalar ve bakıma gereksinmesi olanlar için hastane kurup, işletmek üzerine yoğunlaşmıştı. Merkezi, 12. yüzyılın sonlarına kadar Kudüs'teydi. Müslümanlar Kudüs'ü yine aldığında, önce Trablus'a, sonra Akkâ'ya taşınmış, sonra da Tapınak Şövalyeleriyle birlikte Kıbrıs'a göçmek zorunda kalmışlardı. Ne orada ne de bir sonraki durakları olan Rodos'ta rahat edemeyince; Malta'ya taşınıp yerleşmişlerdi.

Malta Şövalyeleri ile kaynaşıp birleşen âdeta özdeşleşen Hastanecilerin etkinliği, Napoléon Bonaparte bu adayı imparatorluğuna katıncaya kadar sürdü.

Bu arada Papa 5. Clementhus ve onu izleyen diğer papalar, kimi Tapınak Şövalyelerinin Hastanecilere katıldığının, dolayısıyla Malta Şövalyeleri ile de iç içe girmiş olduğunun farkındaydı. Fakat buna pek ses çıkarmadılar. Onlara göre, böylesi daha güvenliydi.

Papa 5. Clementhus, kendinden sonraki papalara yüzyıllarca giderilemeyen bir korku bırakmıştı; âdeta bir paranoya: Ya Tapınakçılar yeniden örgütlenip canlanırsa!... Bu nedenle de 14. yüzyıl ve sonrasında papalar, Hastanecilere destek vermeyi sürdürdü.

Papaların kaygısı neydi?... Tapınakçıların eninde sonunda Kilise'den öç almasından mı korkuyorlardı?

Hayır!... İş Papa 5. Clementhus'un bu tarikatın ortadan kaldırılışına âlet oluşu ve bundan ötürü Katolik Kilisesi'nin sorumlu tutuluşuyla kalmıyordu. Katolik din adamlarını asıl kaygılandıran, bu işin inanç yönüydü. Engizisyon'un kayıtlarına bakılırsa, Tapınakçıların birçoğu şuna inanmıştı:

"İsa, Tanrı'nın oğlu değil, iyi niyetli sıradan bir insandır. Olsa olsa bir peygamber sayılabilir."

Bu durum, -doğruysa- inanç bakımından Tapınakçıları 12. yüzyıldaki Katharlar ile benzeştiriyordu. Nitekim yargılanmaları sırasında gerçekten de böyle bir inanç edindiği anlaşılanlar olmuştu. Katolik Kilisesi kendi onuru ve stratejisi uyarınca elbette dünya yüzünde artık Tapınak Şövalyesi diye bir şey kalmamış olduğunu ileri sürüyordu ama arta kalmış olanların bulunduğunu bilmiyor değildi. Onların arasında da sapkın olanlar varsa, Hastaneciler gibi kendi gözü ve kulağının erişebildiği bir yerde durmaları çok daha işine gelirdi.

*** * ***

Hastaneciler 18. yüzyıl sonunda örgütsel bakımdan ortadan kalkmış olsa bile, Malta Şövalyeleri Tarikatı bundan sonra da varlığını sürdürdü. 19. yüzyıl boyunca bu tarikat elden ele geçti; Avrupa'daki uluslararası ekonomik ve politik olaylar ile yakından ilgilenen ve birçoğunda parmağı olduğu söylenen farklı nitelikli bir örgüte dönüştü. [Bu konuya daha sonra değineceğiz.]

Töton Şövalyeleri

Üçüncü Haçlı Seferi'nden az önce kurulan Töton Şövalyeleri Tarikatı'na sadece Alman kökenli şövalyeler alındığı için, bazı yerde adları **"Germen Şövalyeleri"** olarak da geçer. 1199 yılında Papa 2. Innocentus bu şövalyelerin topluluğunu da bir askeri tarikat olarak kabul etmiş, 1221 yılında ise Papa 3. Honorius bu şövalyelere Tapınakçılar ve Hastaneciler ile özdeş hak ve ayrıcalıkları tanımıştı.

Akkâ Kalesi düştükten sonra, Töton Şövalyeleri Venedik'e göçtü. Yüz yıl kadar orada kaldılar. Tapınakçıların başına gelenler üzerine, ana yurtları olan Prusya'ya taşınıp Marienburg kentini merkez edindiler.

Prusya'da teokratik bir devlet kuran Töton Şövalyelerinin iki düşmanı vardı: Polonyalılar ile Lituanyalılar. 14. yüzyıl sonlarında giderek güçlenen bu iki ülke, Prusya için büyük bir tehlike oluşturuyordu. Tapınak Şövalyelerinin arta kalmış olanlarından da destek alan Töton Şövalyeleri, düşmanlarıyla rahatça başa çıkıp sindirebileceğini düşündü.

Durup dururken her iki ülkeye birden savaş açtılar.

1410 yılında Tannenberg adlı yerdeki çatışmada perişan oldular.

Bu savaş, yarattığı askeri çöküntünün yanı sıra ekonomik bakımından da Töton Şövalyelerinin iflasıyla sonuçlandı. Ne askerî ne de politik güçleri kaldı.

Giderek zayıflayan Töton Şövalyeleri, 1467 yılından sonra, çareyi kendi kabuklarının içine çekilmekte buldu. Belirgin bir destek alamamış oldukları Katolik Kilisesi'ne olan güvenlerini de yitirdiler.

Nitekim Almanya'daki Protestanlık eylemi henüz açıkça ortaya çıkmadan önce, tarikatın o tarihteki büyük üstadı Albrecht von Brandenburg başta olmak üzere tüm Töton Şövalyeleri, Martin Luther'in yanında yer aldı.

Bu tutum, tarikatın bundan böyle dinsel niteliğinin de değişime uğradığını gösteriyordu. Bu değişimle birlikte Töton Şövalyeleri Tarikatı, -özellikle 17. yüzyıl başlarında- "gizli" sayılmasa da tümüyle kendi içine kapanmış, Alman ülkeleri başta olmak üzere Avrupa'daki politik etkinlikleri perde arkasından elinden geldiğince etkilemeye çalışan bir örgüt kimliğine bürünmüştü.

* * *

1739 yılında, Avusturya-Macaristan İmparatoru 1. Ferdinand, bu tarikatı yeniden örgütledi.

Büyük Fransız Devrimi'nin ardından ise, Töton Şövalyelerinin Avrupa'nın çeşitli yerlerinde kurulu olan kolları birbiri ardınca kapandı. Buna karşın örgütün varlığı kesinlikle sona ermedi. 19. yüzyıl ortalarında, tıpkı ilk kuruluşları sırasında olduğu gibi Hastanecilere benzer bir tarikata dönüştüler.

Alegorik Anlatımlar

Birçok ezoterik örgüt, Tapınak Şövalyelerinin son büyük üstadı Jacques de Molay'ın yakılarak idam edilmesini, Antikçağdaki mitlere benzer bir tarzda efsaneleştirip, kendi öğretisinin kapsamına almıştır.

Bunların arasında Masonluk da vardır.

Üstelik Masonluktaki ritlerden bazılarının ortaya çıkışının amaçlarından biri, Tapınakçılar ile bağlantılı bir geleneği yaşatmak, yüzyıllar önce ortadan kalkmış olan bu kurumun çağdaş bir nitelikle yeniden canlanmasını sağlamaktır.

Ancak şunu da açıkça ortaya koymak gerekir ki, Masonluğun bu konudaki asıl yönelimi perde arkasında tutulmuştur. Bunlardan biri Avrupa'da Merovenj hanedanının egemenliğini yeniden sağlamak, diğeri de bununla bağlantılı olarak Katolik Kilisesi'ni yıpratmak, zayıflatmak hatta ortadan kaldırmaktır.

Şu son paragraftaki sözler biraz iddialı hatta antimasonik nitelikli gibi oldu. Burada Masonluğa bir karşıtlığın olmadığını belirtmeliyiz. Ancak bu kurumun tarihçesindeki gerçeklerin de artık ortaya serilmesi gerekir.

Günümüzde Merovenj hanedanının ta Ortaçağ başlarındaki egemenliğini yeniden sağlamak gibi bir amaç edinmek, saçma sapan bir hayal peşinde koşmak olarak nitelenebilir. Katolik Kilisesi'ni yıpratmaya girişmek de Masonluğun ortaya konmuş olan ilkelerine ters düşer. Masonluğun günümüzdeki niteliğiyle 18. yüzyıldaki durumu arasında çok fark olduğunu da bilmek gerekir.

Masonlukta uygulanan ritüellerin bir bölümünde, M.Ö. 10 yüzyılda Kudüs'te yapılmış olduğu söylenen Süleyman Tapınağı'nın başmimarından söz edilir. Hiram Abif adlı bu başmimarın, tapınağın yapımı sırasında öldürülüşü anlatılır.

Tevrat'ta, Süleyman Tapınağı'nın yapımına ilişkin anlatımlarda da bu kişinin adı geçer ama hem başmimar değildir hem öldürülmesine ilişkin bir öykü yoktur. Masonlar, kendi ritüellerini düzenlerken, bu öyküyü başka kaynaklardan esinlenerek almış, kendi öğretilerine göre uyarlamıştır. Üstelik bu ritüellerde Hiram Abif'in sadece öldürülmesi değil, bir de yeniden yaşama kavuşturulması anlatımı vardır. Bu olay, Masonlukta bir alegori olarak değerlendirilmektedir.

Masonluktaki bazı ritlerin ileri derecelerinde, Jacques de Molay'ın idam edilmesi olayına yer verilmiş olduğu da görülür. Ancak onun da yine yaşama döndürülmesi söz konusu değildir; sadece anısı yaşatılır.

Bunun gereği nedir?... Çağımızda ne anlamı var?

Dışarıdan bakılınca gereksiz ve anlamsız görünebilir. Bunlarla uğraşmak boş hatta saçma sapan bile bulunabilir. Üstelik şu anısının yaşatılmasına çalışılan kişiye bir bakın... Belki de bu kitabı okuyanlardan kimileri daha önce böyle bir kişinin adını hiç duymamıştı bile... Sıradan tarih kitaplarında bu gibi kişi ve olaylardan söz edilmez ki!...

O zaman böyle şeylerle uğraşan kişileri de kendi haline bırakıp, onlarla hiç ilgilenmemek gerekir.

Oysa gelin görün ki, birçok kitapta, basında ve diğer yayın organlarında olduğu gibi, burada da hep onlardan söz ediyoruz. Hele son yıllarda gerek Tapınakçıları gerekse masonları diline dolayanlar öyle arttı ki...

Demek ki çağımızdaki insanlar hem Tapınakçıları hem Masonları, hele bu ikisi arasındaki olası bir bağlantıyı, bu bağlamdaki gerçekleri merak ediyor. Belki bu merak özellikle uyandırılıyor. Birtakım çevreler bu konuyu gündeme getirerek insanları bu konuları irdelemeye yöneltiyor. Belki de bundan bir çıkar umuyor hatta belki bunu elde ediyorlar bile.

Aslında böyle bir bağlantı yok mu?

Olmaz olur mu!... Nitekim günümüzdeki mason ritlerinin birçoğunda da bu olgu açıkça gözler önüne seriliyor. Üstelik Masonluğun ezoterik bir kurum olmasına karşın, bu olgunun herhangi gizli saklı bir yanı da yok. Hatta Amerika Birleşik Devletleri'nde, ileride mason olmak üzere hazırlanması öngörülen gençler için kurulmuş bir örgüt var ki, bunun **"Order of De Molay"** *(De Molay Tarikatı)* adını taşıdığı görülüyor. [Bu örgüt yakın geçmişimize dek sadece Amerika Birleşik Devletleri'nde örgütlenmişti. Şimdilerde, Avustralya, Kanada ve Avrupa'da da birimlerinin kurulmuş olduğu görülüyor.]

*** * ***

Varsayımsal olsun ya da olmasın, Kudüs'teki Süleyman Tapınağı'nı inşa etmiş olanlar ile onlardan iki bin yıl kadar sonraki Tapınakçıların, ardından Tapınakçılar ile günümüzdeki masonların gerek amaçları gerekse dünya görüşleri birbirinden çok farklı değil mi?... Eğer öyleyse, neden çoktan tarihin derinliklerine gömülmüş bu kişilerin adları hâlâ dile getiriliyor?

Bu sorunun belki birçok yanıtı olabilir ama ikisini seçelim.

Birincisi şöyle: Bu öyküler, tarihsel gerçekler olarak değil, sadece birer alegori olarak değerlendirilmektedir. Bunların anlatımıyla verilmek istenen bir başka mesaj hatta bir ders vardır. İlgili ezoterik örgütün üyesi olan kişinin bundan esinlenerek yaşamına buna göre yön vermesi önerilir. Bu, "inisiyasyon" denilen uygulamanın bir bölümüdür.

Bunların hepsinde bir "iyi" ile bir "kötü" olanın karşıtlaşması, savaşımı anlatılır. Hepsinin ortak yanı uyarınca, önce "kötü" olan "iyi" olanı öldürür ya da ortadan kaldırır. Fakat iyiliğin yok edilemeyeceği öngörülür. Bunun içindir ki sonradan kötülerin öldürmüş olduğu "iyi" yeniden yaşama kavuşturulur. Bir diğer deyişle, eninde sonunda iyilik kötülüğe üstün gelir.

Bunların hepsi, özgün kaynağı bakımından Antikçağdaki mitlerden alınmadır. O mitlerin kapsamındaki efsanesel öyküler birbirinden yer yer farklı bile olsa, tümünde işlenen ana tema hep budur. Bu ana temayla vurgulanmak istenen şeyin ne olduğuna bakmak gerekir.

Katharları anlatırken değinmiş bulunduğumuz İkicilik yani Düalizm öne çıkarılmaktadır. Antikçağda bu, bağımsız bir inanç sisteminin önerilmesiydi. Fakat sonradan Hıristiyan dünyasında bu iş, Katolik inancındaki asal dogma olarak ortaya konan "teslis"e karşı çıkma biçimini almıştır. Böylece yüzyıllar boyunca Hıristiyanlığın kapsamında yer almış olan bu çelişme, günümüzde de olanca gücüyle sürdürülmektedir.

İkinci tür yanıt farklıdır. Bunu, Konfüçyüs'ün bir özdeyişini dile getirerek açıklayabiliriz. Aşağı yukarı şöyle demiş: *"Bir insan ölünce ölmez... Çünkü başka insanlar onu anımsar ve adını dile getirir. Ölmüş olduğu sanılan insan, ondan sonra gelenlerin dilinde ve düşünüsündeyaşamını sürdürür. Fakat bir gün, bir yerde birisi onun adını son kez söyler. İşte o insan o zaman ölür."*

Buna göre; amaç, tarihsel kimliklerin ve o kimlikler aracılığıyla birtakım ilkelerin günümüzde de yaşatılması, bunun yarınlara da taşınmasıdır.

Basit bir anlatım için böyle dolambaçlı, yoruma bağlı, hatta söylenecek şeyin zor anlaşıldığı bir yöntem kullanmak yerine; her ne denecek ise dosdoğru söylenmesi daha iyi, daha etkili, daha verimli olmaz mı?

Bu, çok tartışılan bir düşüncedir. Zayıf noktası şuradadır: Bilime dayanan bilgi birikimi gelişmekte, toplum ve insan değişmekte, dünya görüşleri de zaman içinde değişime uğramaktadır. Dünün açık seçik anlatımları bugün artık eskimiş, antika olmuştur. Bugünün açık seçik anlatımları da yarın öyle olacaktır. Simgesel bir yöntemle ve alegoriler kullanılarak yapılan bir anlatım ise, toplumun ve insanın değişiminden etkilenmemekte, yaşanılan çağın gerekleri uyarınca yorumlanarak yaşayan bir anlam kazanabilmektedir. Nitekim ezoterik nitelikli kurumlarda öğretinin böyle bir yöntemle verilmekte oluşunun temel gerekçelerinden biri de budur.

Tapınakçıların Sırları

Kimilerinin Tapınakçılar konusunu gündemde tutmaya çalışmasının bir özel nedeni, bir art niyeti var. Eğer bu bir yana bırakılırsa; Tapınakçılara günümüzde bile niçin bu kadar çok önem verildiği zor anlaşılır.

Kimilerine göre, amaç dünya kamuoyunun dikkatini çekmektir; dikkatler bunun üzerinde toplanınca, bundan elde edilecek olan birtakım çıkarlar vardır. En basiti, komplo kurgusu ve sansasyon içeren kitaplardan elde edilen gelirdir.

Kimilerine göre ise, Tapınakçıların kendilerine özgü birtakım sırları vardı. İnsan hep bilmediği şeyleri, hele "sır" denilerek kendisinden saklananları pek merak ettiği için, Tapınakçılar da önemsenir olmuştur.

Tapınakçıların sahiden de kendilerine özgü birtakım sırları olup olmadığı bilinmiyor ama var idiyse, bunları ikiye ayırabiliriz.

Birincisi bir hazine ya da bir başka nesne gibi somut olanlardır.

İkincisi, somut bir şey olmayan birtakım bilgiler, gizemlerdir.

Hepsi de varsayımsal olmakla birlikte, hazineden, Kutsal Çanak ya da Ahit Sandığı gibi somut nesnelerden zaten ikide birde söz ediyoruz. Onları bir süre için bir yana bırakıp, biraz da şu olası gizemlere yani bilgilere değinelim.

Böyle şeyler varsa, bunları hiç kuşkusuz doğuda, Kudüs ve çevresinde edinmişlerdi. İki seçenek üzerinde durulabilir:

1. Bunları bulmuşlardır; ya araştırarak ya da bir rastlantı sonucunda... Belki rastlantı sonucu bir şey bulduktan sonra ötesini de araştırarak.
2. Bunları orada ilişkiler kurmuş oldukları başkalarından öğrenmişlerdir.

Tek bir gizemden söz edilmesi zordur. Çoğul olarak "gizemler" denmesi daha doğru olsa gerektir. O zaman da, her iki seçenek birden geçerli olabilir.

Kimilerine göre; bu tarikat zaten başkalarınca bilinmeyen, bilinmemesi gereken, dolayısıyla "gizem" niteliği taşıyacak birtakım bilgilerin derlenmesi için kurulmuştu. Tarikatın askerî, dinsel ya da varsayımsal ezoterik niteliği bunu etkilemez ve değiştirmez.

Onlara göre; bu gizemler iki aşamalı olarak düzenlenmiştir.

İlk aşamada, tarikatın kendine özgü olup, her üyenin edinmesi gereken doktrini yer alıyordu. Aslında bu bir tür Hıristiyan inancıydı ama Katolik Kilisesi'nin benimsediği dogmalarla çelişkileri vardı. Ortodoks Kilisesi'nin tutumu ile belki daha uyumlu sayılabilirdi. Zaten Tapınak Şövalyelerinin siyah-beyaz flâması, Katolik inancı ile çelişen Düalizmi yansıtmaktaydı.

İkinci aşamadaki gizemler ise sadece tarikatın üstat düzeyine yükselmiş olan şövalyelerince edinilebilirdi; sıradan şövalyeler bunu bilmezdi. Onların bilmesi de gerekmezdi çünkü her şeyin bir sırası vardı. Bu, Yuhannacılık ile pek yakın düşen bir doktrindi. Şövalyelere zaman içinde ağır ağır işlenir, algılanışı ilgili şövalyenin tarikattaki geleceğini belirlerdi. Yuhannacılık bir sapkınlık örneği sayılınca, Tapınakçılar da sapkın olarak nitelendirildi. Fakat Engizisyon'un kayıtlarına göre, şövalyelerin büyük çoğunluğu böyle bir şeyin farkında bile değildi. [Yuhannacılık üzerine bu kitabın "Kavramlar" başlığı altındaki bölümde bir kısa açıklama vermiştik. Bu terimin Batı dillerinde bir karşılığı yok. Burada belli bir Hıristiyan tutumunu belirtmek için kullanıldı.]

Tapınak Şövalyelerinin, Filistin ve çevresinde bulunduklarında Yuhannacılar ile ilişki içinde olmamaları hemen hemen olanaksızdır. Üstelik bu sonradan, bir rastlantı sonucu ortaya çıkmış da değildir. Bu konuya tarikatın ilk büyük üstadı Hugues de Payen'in kimliğini açıklarken değinmiştik.

Yuhannacılara göre, tüm insanlar için ayırımsız bir tarzda oluşması öngörülen evrensel dinin asıl gerçeğini sadece kendileri bilir. Bu da öyle okumakla, dinlemekle falan öğrenilmez. Bunun için uzun süren ve gönüllü çabayı gerektiren bir inisiyasyon sürecinden geçerek, baştan sona tüm kutsal metinleri, derinliğindeki anlamlarıyla birlikte kavramak gerekir. Bu anlamların simge ve alegorilerde saklı olduğu, bunları herkesin anlayıp çözemeyeceği, bunun için bilgi ve beceriyle donanmak gerektiği söylenir.

Bundan sonra sıra, gnostik bir düşünce tarzı ile Kabala'yı edinmeye gelir. Bu aşamaya kadar kişiye yardım edilir, destek verilir. Bu noktada bir özellik var: Bu aşamaya gelen kişi artık yalnız başınadır. Çünkü Kabala öğretilemez; kişi ona ancak kendi bireysel çalışmasıyla ulaşabilir.

Bunlara bakılacak olursa, Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nı tam anlamıyla bir ezoterik örgüt olarak düşünmek gerekir. Çünkü başkalarının da bildiği ve bu kitapta anlatmış olduğumuz örgütlenme tarzının kapsamında "ezoterik nitelikli bir örgütlenme", "en az iki dereceli bir çalışma", "inisiyasyon" ve "öğretinin simgeler ile alegoriler kullanılarak kapalı bir dille aktarımı" var.

Kaldı ki, o durumda sözü edilen iki derece bile dıştan görünen dereceler olsa gerektir. İkinci derece, ayrıca kendi içinde birtakım aşamalara bölünmüş olmalıdır. Çünkü belirtilen kapsamdaki bir öğretinin, bir batında yani tek bir derecede verilmesi olanaksızdır.

Dolayısıyla, Masonluğun 18. yüzyıl ortalarında geliştirilmiş örgütlenme yöntemi ve çalışma sistemine benzer bir şeyin, bundan en az beş yüzyıl önce Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nda uygulanmış olduğu sonucuna varılır. Hem Masonluğun amaçlarıyla Yuhannacıların amaçları hayli uyum gösterir. Tek bir farkla ki, günümüzdeki masonların bir kanadı bu dinsel doktrine yakın ilkeler benimserken, diğer kanadı Hümanizme ağırlık vermiş, Yuhannacılıktaki evrensel din kavramının yerine "evrensel insanlık" kavramını koymuştur.

Bu durum, 18. yüzyıl ve sonrasındaki masonlar ile tarihteki varlığı 14. yüzyılda sona ermiş sayılan Tapınakçılar arasında niçin birtakım bağlantı ve benzerlikler kurulduğunu anlamlı kılmaya başlar. Arada zaman olarak en az dört yüzyıl gibi bir süre vardır ama bu süre boş geçmemiş, birtakım başka kurumlar bu ilke ve kavramları masonlara kadar aktarmış olsa gerektir.

Ancak bunlar Masonluğun ilk üç derecesinde görülmez. Ritlerde daha sonra, ileri ya da yüksek derece aşamalarında ortaya çıkar.

*** * ***

Tapınakçılar, gerek uzun süre yaşamış oldukları çevre gerekse yapılanma tarzı bakımından "okült" nitelikli bilgileri rahatça edinebilecek ve geliştirebilecek bir durumdaydı. Böyle bir işle doğrudan ilgilenip ilgilenmedikleri bilinemez. Fakat başta tıp ve farmakoloji olmak üzere bilimsel nitelikli bilgiyi çok önemsedikleri, bunun geliştirilmesi için bilim adamlarına destek sağladıkları biliniyor.

Ortaçağda bilim ile okült nitelikli bilgiler arasında kesin bir ayırım olmadığını da göz önüne almak gerekir. Örneğin günümüzde bilim insanlarınca alşimi (simya) "bilim dışı" tutulmaktadır. Oysa sadece Ortaçağda değil, izleyen yüzyıllar boyunca birçok bilim adamının salt bilimsel çalışmalarının yanı sıra alşimiyle de iç içe olduğu, yakından ilgilendiği bilinir. Daha sonra göreceğimiz üzere; bunların başında gelenlerden biri de ünlü Fizik bilgini Sir Isaac Newton'dur.

Aynı şeyi Tapınakçılar da yapmıştır.

Tapınakçıların, 12. yüzyılda Ortadoğudaki Müslümanlar ile bilgi ve kültür bakımından hayli yakın ilişkiler kurmuş olduğuna değinmiştik. Müslüman bilimcilerden öğrenmiş oldukları iki önemli öğe daha vardır. Bunlardan biri Numeroloji, diğeri Kriptolojidir. [**Numeroloji:** Sayıların okült bir yöntemle değerlendirilmesi; özellikle sayılar ile harfler ve birtakım şekiller arasında ilişkiler kurularak anlamlar çıkarılması… **Kriptoloji:** Bir yazının kapsamında şifreler kullanarak asıl anlamın gizlenmesi ve bu yöntemle düzenlenmiş yazıların çözümlenmesine ilişkin bilgi.]

O dönemde Hıristiyan dünyası hâlâ bilim ve kültür bakımından olasıya karanlık içindeyken, İslâm ülkeleri hayli ilerlemişti. Nitekim Avrupa'da Rönesans olarak anılan akımın doğuşunda Tapınakçıların da payı olduğu söylenir. Bu söylem de, Tapınakçıların, -hiç olmazsa kimilerinin- sıradan Avrupalılardan hayli farklı ve üstün nitelikli bilgilerle donanmış olmasını gerektirir.

Tarikatın ortadan kaldırıldığı sırada ele geçirilebilmiş belgelerin pek az olmasına karşın, o tarihte bunları inceleyenler olağan dışı bir bilgi görememiştir. Oysa bunların kapsamında çok önemli birtakım gizemlerin yer alması olasıdır. Bunları çıkarabilmek için ise, işin uzmanı olmak, numeroloji ilkelerini bilmek, kriptoloji yöntemiyle yazılmış metinleri çözebilmek gereklidir.

Tapınakçıların numeroloji ve kriptoloji kullanmalarını da yadırgamamak, bunu kalkıp da bir -ezoterik öğreti sisteminin varlığına bağlamamak gerekir. Tapınakçıların bir yerden diğerine para transferi, bir tür kredi kartı gibi bir belge kullanma sistemini anımsayın. Numeroloji ve kriptoloji kullanmadan bu işi nasıl başarabilirlerdi ki?...

Torino Kefeni

«Acaba Tapınakçıların bu anlatılmış olanların ötesinde ne gibi somut sırları olabilir?» diye sorulursa; sık sık sözünü ettiğimiz birtakım öğeleri anımsayabiliriz:

- Ahit Sandığı,

- Kutsal Çanak ya da bu simgeyle dile getirilen başka şeyler,

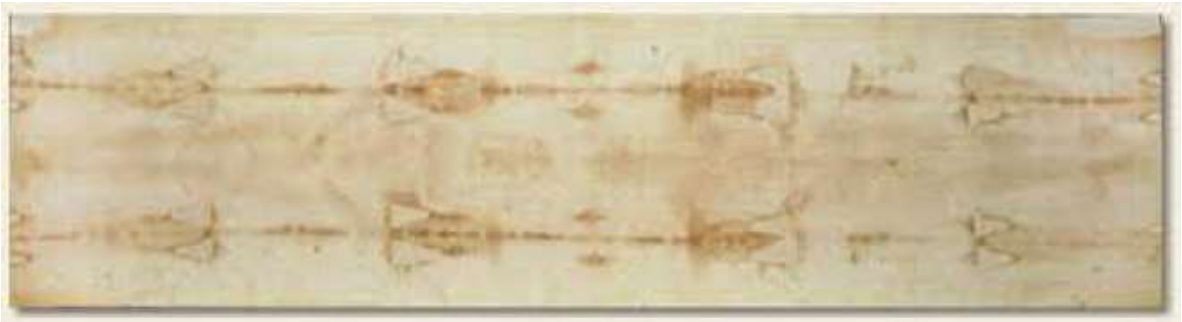
- Gerçek Haç,

- Hazinenin gizlendiği yer ya da yerler,

- Torino Kefeni olarak anılan bir nesne.

Daha önce yukarıdakilerin ilk dördünden yer yer söz emiş ama şu Torino Kefeni olarak anılan nesneye hiç değinmemiştik. [İngilizcede "Shroud of Turin, Fransızcada "Suaire de Turin", İtalyancada "Sindore di Torino"]

Bu nesne, 360 cm boyunda ve 135 cm eninde, karmaşık desenli, hayli eski bir patiska parçasıdır. Nasıl yapılacağını bilen bir kişi tarafından belli bir tarzda dörde katlanacak olursa, ortaya sakallı bir adam başı resmi çıkar.

Kaynak: http://greatshroudofturinfaq.com/Science/Image/

Dendiğine göre; Tapınak Şövalyeleri Tarikatı kapatılmadan önce bu nesne onların elindeymiş.

Bunun daha önce Bizans'ta olduğu ve Tapınak Şövalyelerinin onu 1204 yılında, Bizans'ta sona eren Dördüncü Haçlı Seferi sırasında ele geçirdiği söylenir. Buna göre, katlandığında ortaya çıkan resim İsa'nın yüzünü yansıtır.

Kimine göre ise bu resimdeki İsa değil, Vaftizci Yahya'dır. Bu, özellikle Yuhannacı düşünce tarzının bir yorumudur.

Kimine göre her ikisi de değildir; bu denilenler uydurmacadır çünkü 1. yüzyılda Filistin'de kullanılmış olan madenî Roma paralarının bir yüzünde bu katlama yapılınca ortaya çıkan resmin pek yakın bir benzeri vardı.

Aynı resim, sonradan Budapeşte'de bulunmuş ve 11. yüzyıldan kalma olduğu anlaşılan bir dua kitabında da görülmüştür.

Bu nesnenin o kadar eski olmadığını, kesin bir tarih belirtememekle birlikte 13. yüzyılda yapıldığını ileri sürenler de vardır.

Buna Tapınakçıların sahip olduğu benimsendiği için, katlandığında ortaya çıkan resim, kimine göre tarikatın ilk büyük üstadı Hugues de Payen, kimine göre son büyük üstadı Jacques de Molay'dır.

Engizisyon tarafından yürütülen yargılanmaları sırasında Tapınakçıların bir put olarak tapındığı ileri sürülen bir "kafa"dan söz edilmişti. Fakat bununla ilgili bir nesneye sahip oldukları bilinmiyordu.

Dolayısıyla bu konu hiç gündeme gelmedi. Zaten bu, Tapınak Şövalyelerinin hepsinin bildiği bir şey değildi. Bilenlerin de sorulmayan bir şeyi anlatması gerekmezdi.

Peki ama bu da niçin bir sır oluyor?... Bunun neresi sır?

Çünkü bu patiska parçasının da Kutsal Çanak gibi birtakım olağanüstü işleri gerçekleştirebilmek gibi bir marifeti olduğundan söz edilir. Dendiğine göre; örneğin bir hastanın üstüne örtülecek olursa, hasta çok kısa bir süre içinde iyileşir; yaraları varsa hemen kapanır. Bu bakımdan, "Gerçek Haç" olarak anılan nesne ile de bağdaştırılır.

Bir anlatıma göre; 1357 yılında bu nesne Languedoc'ta Toulouse kenti yakınlarındaki Lirey adlı küçük bir köyün rahibi tarafından bulunmuş, başpiskoposa iletilmişti. Bunun, 1956 yılında bir savaşta ölmüş olan Geoffroi de Charney adlı bir şövalye tarafından o köyün rahibine emanet edilmiş olduğu anlaşılmıştı.

[Bundan 50 yıl kadar önce Tapınak Şövalyeleri'nin son büyük üstadı Jacques de Molay ile birlikte yakılarak idam edilen bir diğer şövalyenin adı da Geoffroi de Charney. Bu ikisi birbirine karıştırılmamalı. Belki akraba olabilirler ya da sadece isim benzerliği.]

Soru: Niçin kefen?

Yanıt: İsa'nın çarmıhtan indirildikten sonra buna sarılmış olduğunun varsayılması nedeniyle… Bu, elbette tartışılabilir.

[15. yüzyılın sonlarına doğru Leonardo da Vinci'nin bu nesnenin bir fotoğrafını çıkarmış olduğu da söylenir. Bu konuya İkinci Kitap'ta geleceğiz.]

Son bir soru daha: Niçin Torino?

Bunun yanıtı basit: İtalya'nın Torino kentindeki Antik Mısır Müzesi'nde korunmakta olduğu için… Bu bağlamda bir başka olay daha var; ona ise daha sonra, yeri geldiğinde değineceğiz.

Sonraki Bölüm : Son Tapınakçılar